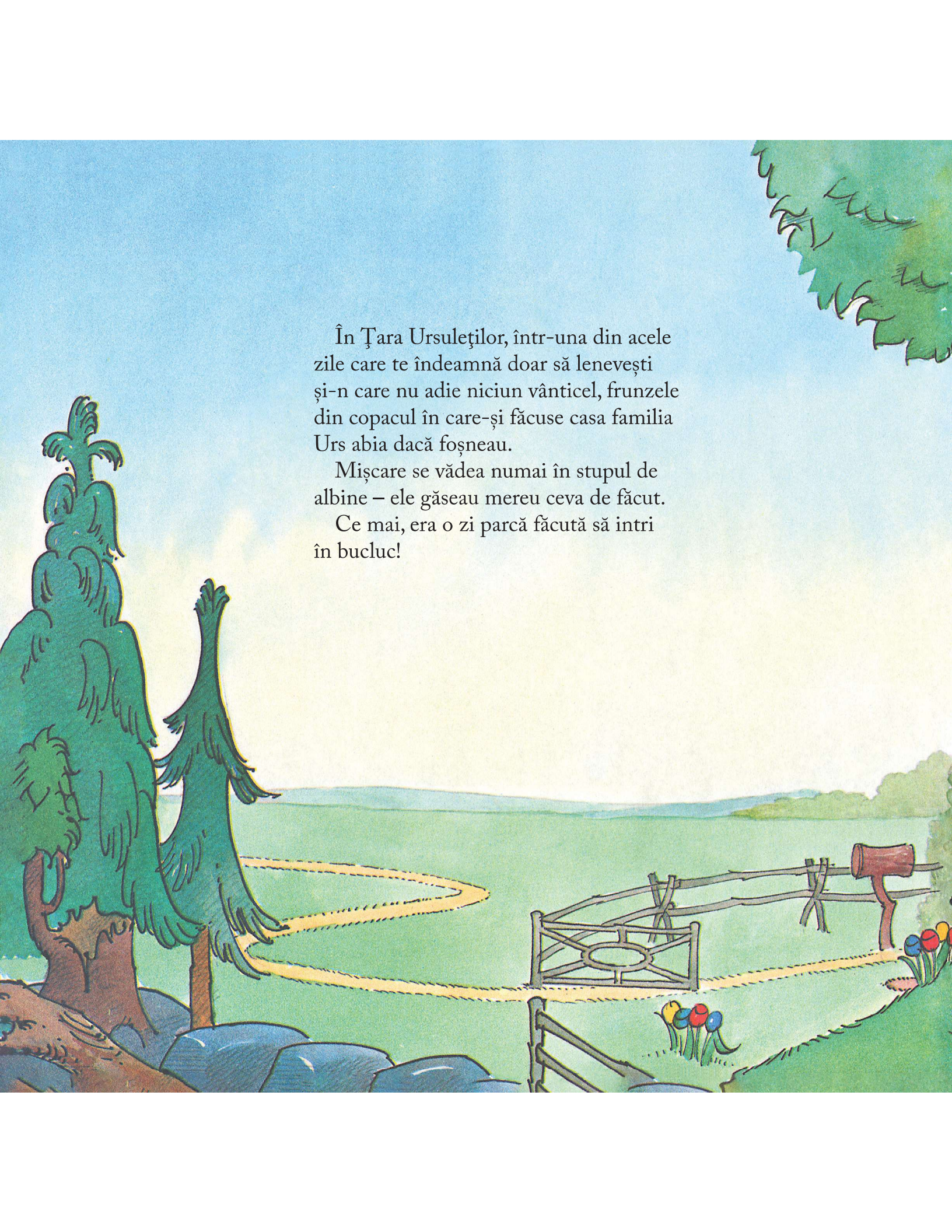
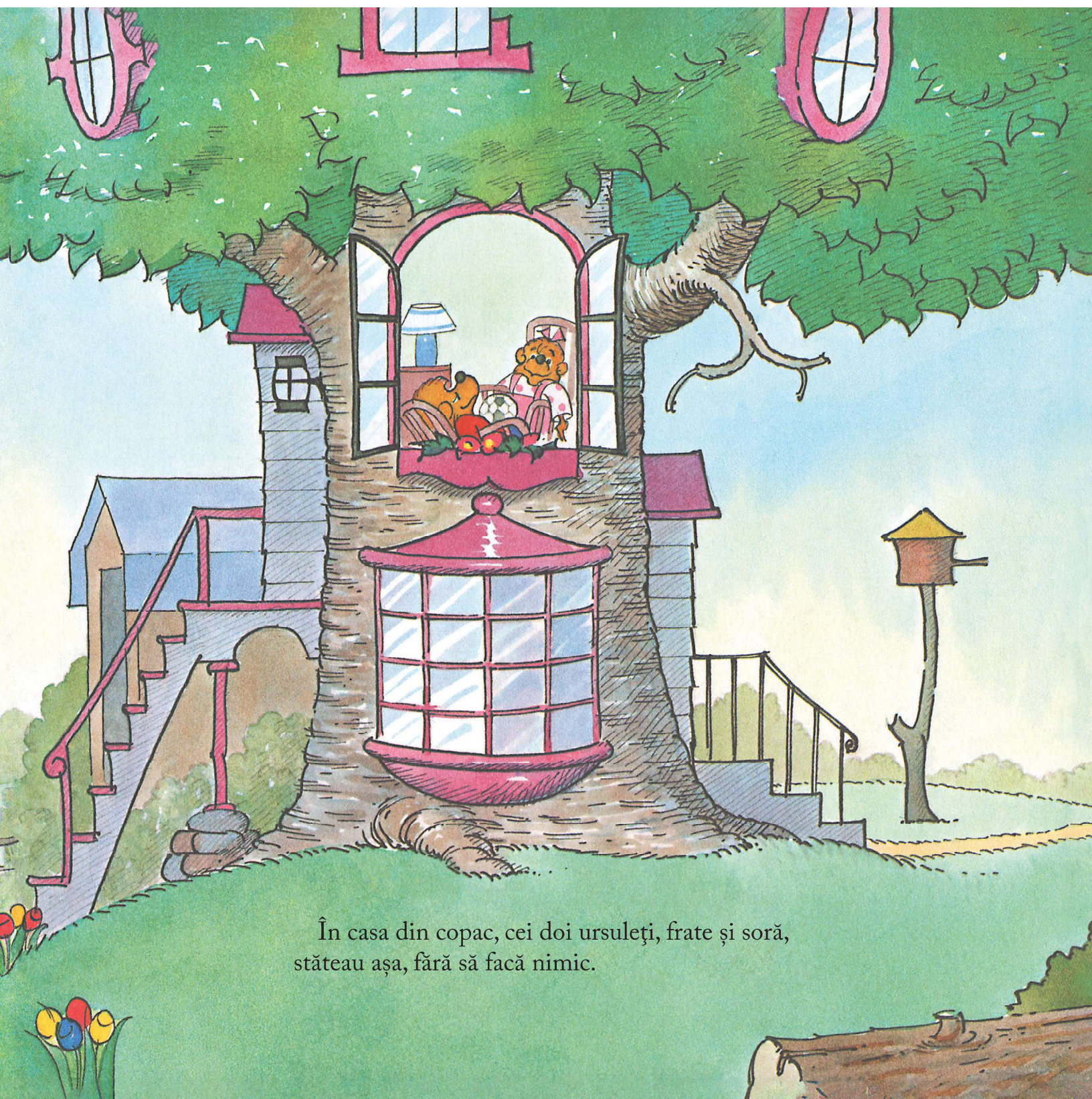

În Țara Ursuleților, într-una din acele zile care te îndeamnă doar să lenevești și-n care nu adie niciun vânticel, frunzele din copacul în care-și făcuse casa familia Urs abia dacă foșneau.

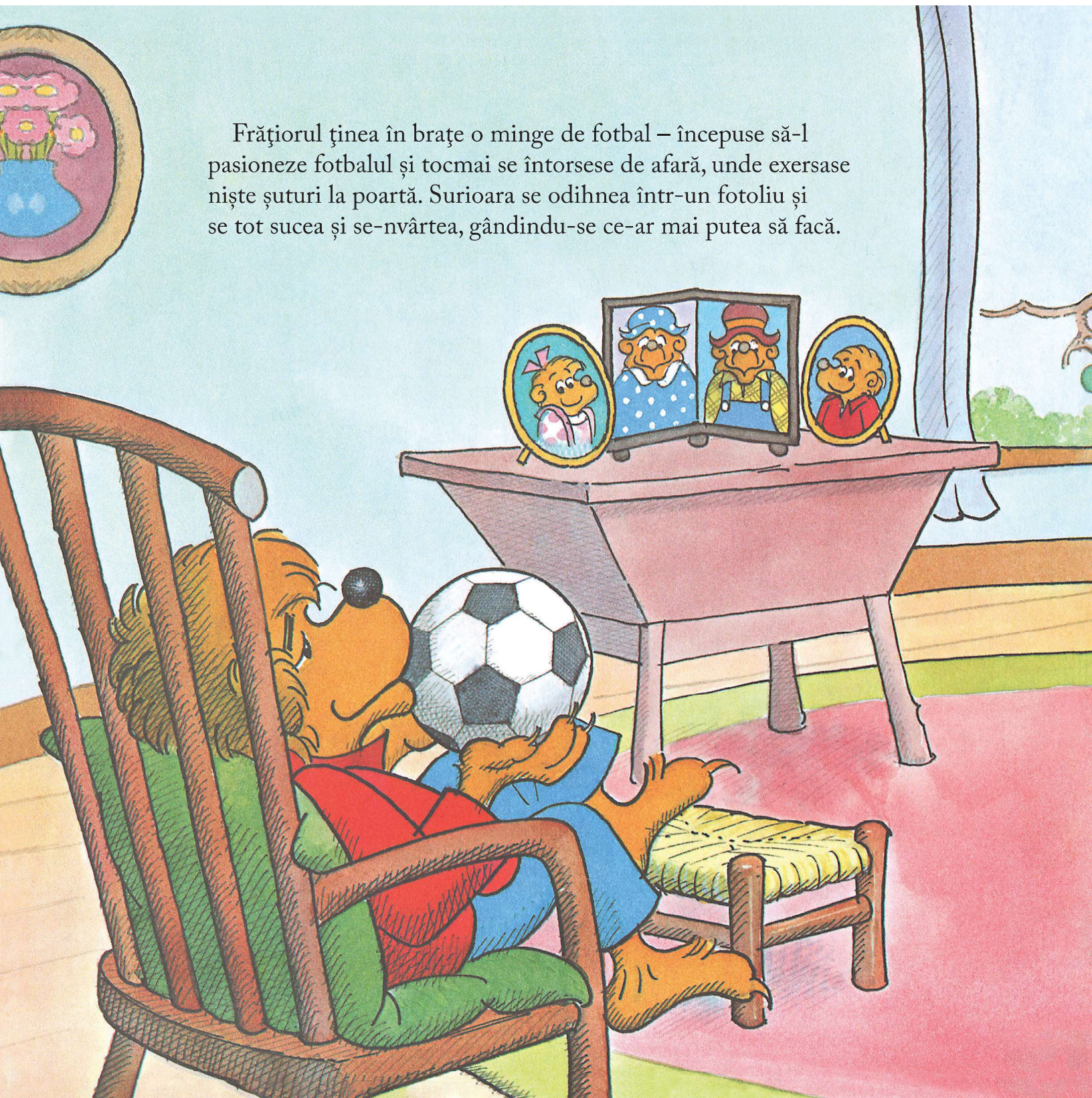
Mișcare se vădea numai în stupul de albine – ele găseau mereu ceva de făcut.

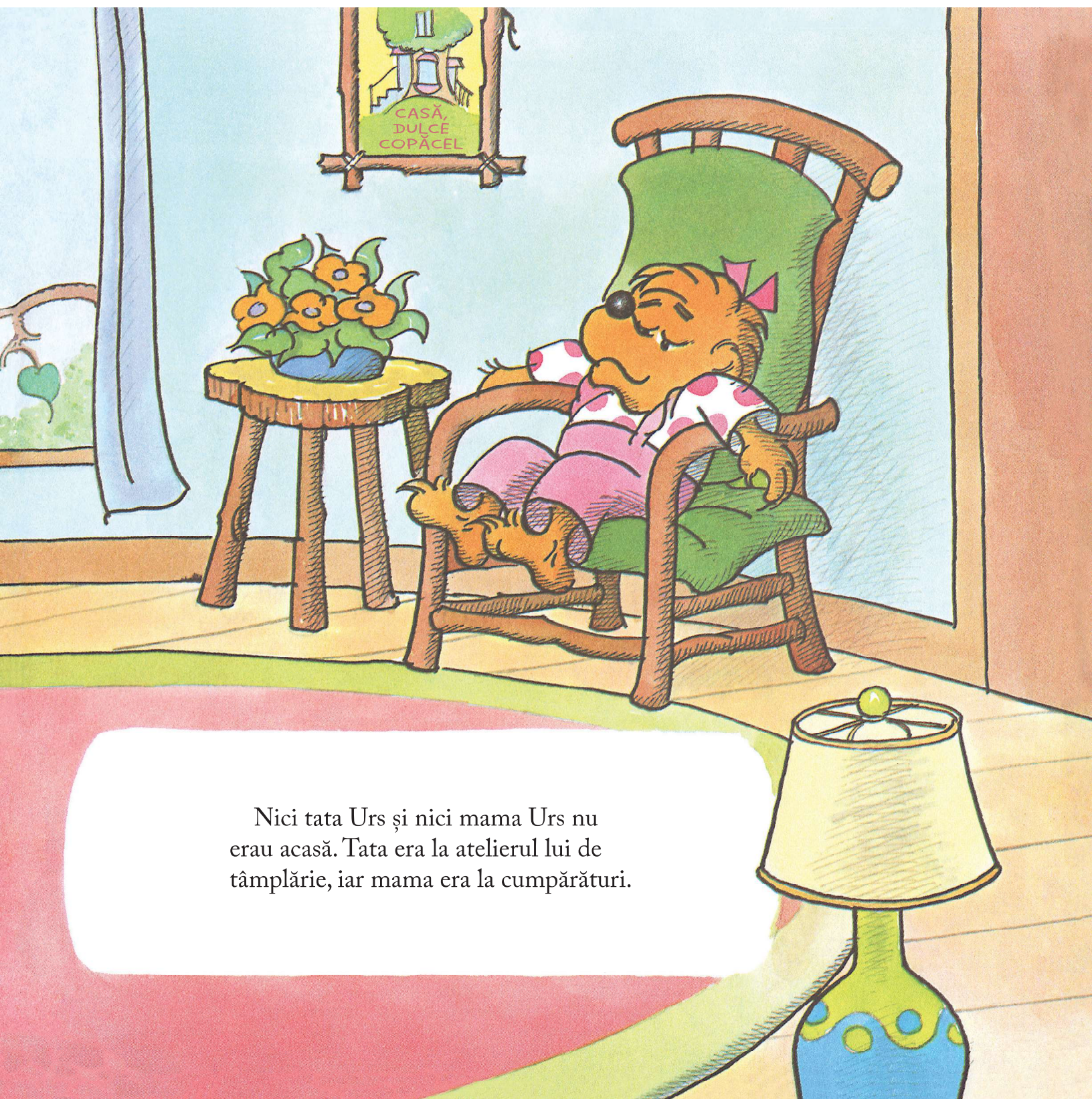
Ce mai, era o zi parcă făcută să intri în bucluc!

În casa din copac, cei doi ursuleți, frate și soră,
stăteau așa, fără să facă nimic.

Frățiorul ținea în brațe o minge de fotbal – începuse să-l
pasioneze fotbalul și tocmai se întorsese de afară, unde exersase
niște șuturi la poartă. Surioara se odihnea într-un fotoliu și
se tot sucea și se-nvârtea, gândindu-se ce-ar mai putea să facă.

Nici tata Urs și nici mama Urs nu erau acasă. Tata era la atelierul lui de tâmplărie, iar mama era la cumpărături.

— Știu ce să facem,
spuse surioara. Mergem
să culegem mure.

Frățiorul se gândi
o clipă.

— Ba nu, răspunse el,
murele au mulți țepi, și-ți mai
rămân și semințele-n dinți.

